

større Smidighed, ti, som den nu klinger, bliver man trods Graaden ikke rigtig smertelig berørt af den stakkels, forladte Moders Ord; man tilgiver snarere Loftur, at han stöder hende bort, da hun ved sin Jamren og sine jordbundne Tanker umulig kan blive ham andet end en Lænke om Benet.

Det er sikkert ufrivilligt, at Digteren, gennem de to Kvinders forgæves Kamp om Lofturs Sjæl, har ført et udmærket Bevis for det berettigede i et af Kvindesagens Krav: Skal Kvinden blive den gode Aand, som — i et Tilfælde som dette — burde og kunde være ham et Værn mod aandelige Fristelser, da bør hun oplæres til at søge samme aandelige Udrustning, som han sidder inde med. —

Hverken den fattige Pige, Steinum, eller Bispedatteren, Disa, formaar at yde Loftur et saadant Værn. Den første lader sig betage af den smukke, kloge Mands flygtige Forølskelse i hendes Ringhed og skænker ham sit skønne Legeme; den anden, som vel nok er mere forstaaende, men dog kun hans »Tilhører«, giver ham sin Kærlighed, sin Over-

bærenhed og sin Tro for at frelse ham af den Ondes Garn, men ingen af dem hjælper ham i hans aandelige Kamp.

Lofturs Pagt med den Onde er kun et middelalderligt Udtryk for hans umættelige — efter den Tids Opfattelse formastelige — Trang til at ville forske den usynlige Verden. Han mangler under denne Stræben ved sin Side den aandelig jævnbyrdige Kvinde, som kan danne den naturlige Ballast for hans Higen, der ikke saa lidt bærer Præget af Forføngelighed, og som kan lære ham at indse, at kun gennem at udføre sit Menneskeansvar og sin Mennepligt til Fuldkommenhed aabner man sig Vejen til den usynlige Verden.

»Parterre«.

Litteratur.

—o—

Fortegnelse over »Kvindelig Læseforening«s Bogsamling. —

Det er 13 Aar siden Kv. Læseforening udsendte et Hovedkatalog, og den store Udvidelse og Forøgelse af Bogsamlingen, der i Mellemtiden er

sket, har Aar for Aar øget Kravet om et nyt Katalog. Kv. Læseforening var den første danske Bogsamling, der — i 1901 — indførte Melvø's »Decimal Classification«. Det nye Katalog hviler stadig paa dette System, men har dog en særlig for danske Forhold tilpasset Form, som, til Brug for Landets samtlige Bogsamlinger, er udarbejdet af et Udvalg nedsat af »Statens Bogsamlingers Komité«, og som har medført en af Bibliotekar Th. Døssing foretaget Omordning af Bogsamlingen, et Arbejde, hvis Afslutning Medlemmerne vil have Grund til at hilse velkomment i det Haab, at de i det sidste Aarstid i høj Grad besværlige Laaneforhold nu maa være tilende. — Beklageligt er det jo — set fra et kvindeligt Synspunkt — at vi er saa fattige paa Kvinde-Bibliotekarer, at en kvindelig Læseforening har maattet give Afkald paa at lade dette Arbejde udføre af en Kvinde.

Det nye Katalog vil sikkert vise sig som en god Hjælper for Medlemmerne. Det er let overskueligt og omhyggeligt ordnet og giver et fortrinligt Indtryk af den righoldige Bogsamling, Kvindelig Læseforening ejer.

to—tre av byens yngste unge damer og saa hans belevne maate at konversere og kurtisere paa, kan det nok være, at hun blev sint inde i sig selv.

Men hun turde ikke la sig merke med noget — —

Eksamen var over. Og alle maatte beundre den nydelige kvindelige studenten med de deilige gule fletterne, de blaa, aapne øinene og det vakre smil.

Den dag havde hun snøret sig mere end vanlig. Det var jo ogsaa nødvendigt.

Om eftermiddagen reiste hun og moren til en »tante« i en av nabobyerne. Men sandheden var den at frk. Sussen Vibe en tid efter fødte en prægtig liten gut paa fødselstiftelsen i Kjøbenhavn.

Nyheden gik som en løpeild over den lille by.

— Ja, det kunde jo alle og enhver se, sa en.

— Men tænk, at hun slap frem til artium, sa andre.

Men saagodtsom alle var med i det enstemmige koret: Gud, for en skam!

Ikke én tænkte paa at utestænge Petter Schwartzs fra det gode sel-

skap. Byens bedste unge piker saaret som det var spaserende med ham.

Ikke en eneste sluttet at hilse paa ham.

Men da den unge mor kom hjem igjen og havde barnet sit med, var der ikke ende paa al den ondskap som denne »uhørte frækhet« møttes med.

Rektor bebreidet timelærer Vibe hans vitterlige løgn op i hans ansigt. — Her har jeg, skolens rektor, git hende attest for hæderlig liv, og saa hænder dette like efter eksamensfesten. Jeg har ikke ord, saa harm er jeg.

— Læg ikke saa meget ondt til det vi har før, rektor Storm, bad Vibe. Hun hadde jo ikke faat eksamen, hvis jeg hadde sagt som det var dengang.

— Nei, det vet Gud hun ikke hadde! kom det fra rektor. Det er jo en stor skam for skolen og byen og mig med.

— De faar nu tilgi allikevel, for hendes fremtid kan man jo ikke ødelægge totalt.

Ved immatrikuleringen blev det meddelt forældrene, at frk. Susanne Vibe ikke kunde tilstedes adgang til universitetet.

En tid efter var Susannes mor blitt syk, men hun kom sig. Kort efter døde Vibes far. Og skjøn og hvid og vidunderlig syntes alle, som saa hende, at Sussen Vibe var i sin enkle sorte kjole.

Men det blev tilslut formeget for hende. Hun var jo ung. Herregud, om hun nu hadde git efter dengang! Hun kjæmpet jo imot, og bad for sig, men han var saa sterk, og hun syntes saa godt om ham. Om hun nu hadde feilet denne ene gang!

Og nu var det hende som gik der med alt. Barnet hadde hun ikke orket at skille sig ved, skjønt man hver dag lot hende forstaa, at det var en skam. Alle syntes de, at de hadde lov og ret til at gjøre hende det begripelig. Enhver hadde sin maate at si hende det paa. Og mange brukte bare smilets og øinenes sprog.

Nei, hun orket ikke dette.

Elven gik sort og kald og fuld av is. En nat kastet hun sig uti...

Næste dag fandt man hendes lik et par mil længere nede.

Petter Schwartzs var da allerede reist til Berlin — paa fornøielses-tur!

Ivar Muus.
(Efter »Urd«).